DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 15 czerwca 1952 **Nr 10** **Poz. 100—114**

T R E Ś Ć:

100.

ZARZĄDZENIE Nr 87

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 maja 1952 r.

o wprowadzeniu instrukcji w sprawie opracowania dokumentacji organizacyjnej budowy.

(L. dz. D.VII/1/3451/52)

§ 1. W nawiązaniu do zarządzenia Nr 144 z dnia 13 grudnia 1951 r. w sprawie sporządzania dokumentacji organizacji budów (Dz. Urz. Min. Bud. Miast i Osiedli Nr 16, poz. 151) zarządza się stosowanie przez podległe przedsiębiorstwa projektowania budownictwa miejskiego i przedsiębiorstwa budowlano-montażowe załączonej instrukcji o opracowaniu dokumentacji organizacyjnej budowy.

§ 2. Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego opracuje szczegółowe wskazówki ustalające ściśle zakres i sposoby opracowania każdej fazy dokumentacji organizacyjnej w ramach załączonej instrukcji.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 maja 1952 r.

Minister: wz. **A. Wolski**

Załącznik do zarządzenia Nr 87 Min. Bud. M. i Os.

INSTRUKCJA

w sprawie opracowania dokumentacji organizacyjnej budowy.

I. Wyjaśnienia ogólne (wstępne).

§ 1. Instrukcja niniejsza zostaje wydana w myśl punktu 11 ogólnych wytycznych technicznych wchodzących w skład dokumentacji organizacyjnej budowy, a stanowiących załącznik do zarządzenia nr 144 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 13.XII1951 r. w sprawie sporządzania dokumentacji organizacyjnej budów (Dz. Urz. Min. B. M. i O. Nr 16/51 poz. 151) i nazywanych w dalszych paragrafach ogólnymi wytycznymi technicznymi.

§ 2. Zgodnie z punktem 2 ogólnych wytycznych technicznych, projekt organizacji robót powinien być opracowany w trzech fazach, powiązanych w całość.

§ 3. Opracowanie projektu organizacji robót w pierwszych dwóch fazach należy do właściwych przedsiębiorstw projektowania B. M., zgodnie z punktem 5 ogólnych wytycznych technicznych, opracowanie zaś go w trzeciej fazie stanowi obowiązek kierownictwa budowy, wyznaczonego przez właściwe przedsiębiorstwo wykonawstwa budowlanego.

§ 4. Przy opracowywaniu projektu wstępnego organizacji robót przedsiębiorstwa projektowania B. M. powinny posługiwać się wskaźnikami technicznemi, wyprowadzonymi z istniejących przedmiarów budynków typowych, bądź wskaźnikami opartymi na średnich z kilku budynków podobnego typu. Natomiast w przypadku opracowywania założeń do projektu wstępnego organizacji robót dla dużych zamierzeń inwestycyjnych, w braku danych dla opracowania wskaźników własnych, można posługiwać się wskaźnikami PKPG Nr 58-a.

§ 5. W celu ścisłego ustalenia w projekcie uproszczonym lub ogólnym organizacji robót ilości materiałów, sprzętu i roboczogodzin, koniecznych do budowy, przedsiębiorstwa projektowania B. M. — powinny ustalenia swoje oprzeć na przedmiarach robót, zestawionych przez pracownie kosztorysowe.

§ 6. Bezpośredni nadzór nad sporządzeniem szczegółowego projektu organizacji robót sprawuje Kierownik Działu Wykonawstwa właściwego Zjednoczenia, który obowiązany jest dopilnować opracowania przez kierowników robót szczegółowych projektów organizacji robót oraz zweryfikować je i zaopiniować przed przedłożeniem głównemu inżynierowi zjednoczenia do zatwierdzenia, jak również opracować dla niektórych budów szczegółowe projekty organizacji robót.

§ 7. Zgodnie z punktem 9 ogólnych wytycznych technicznych, szczegółowy projekt organizacji robót, po zatwierdzeniu przez głównego inżyniera Zjednoczenia B.M., jest obowiązującą instrukcją dla wykonawcy budowy.

II. Szczegółowy opis dokumentacji organizacyjnej budowy.

§ 8. Zakres opracowania dokumentacji organizacyjnej budowy i ilość potrzebnych do niej załączników pozostają w prostym stosunku do wielkości budowy. Ustalenie opracowań dokumentacji dla poszczególnych rodzajów projektów organizacji robót w układzie tabeli punktu 10 ogólnych wytycznych technicznych podają paragrafy od § 9 do § 16 włącznie.

A. Dokumentacja organizacyjna budowy o kubaturze do 60.000 m³.

§ 9. Przystąpienie do opracowania założenia programowego organizacji robót budowy może nastąpić po złożeniu przez inwestora planu finansowego, planu rzeczowego, terminów wykonania i zatwierdzonych założeń do projektu technicznego.

Założenia programowe organ. robót zawierają nast. opracowania:
1) opis i charakterystyka placu budowy,
2) omówienie źródeł wody, siły i światła,
3) opis dojazdów i warunków komunikacyjnych,
4) wybór metody wykonawstwa,
5) określenie cyklów produkcyjnych,
6) „ rodzaju i wielkości mechanizacji,
7) orientacyjny wybór środków transportu zewnętrznego i wewnętrznego.

§ 10. Uproszczony projekt organizacji robót zawiera nast. opracowania:
1) harmonogramy postępu robót — ogólny zbiorczy oraz dla poszczególnych obiektów,
2) harmonogram finansowy — z podziałem na asortymenty robót wg. tabel elementów scalonych,
3) zestawienie harmonogramowe — stanów zatrudnienia, — ilości i pracy sprzętu, zużycia zapasów i dostaw materiałów i prefabrykatów,
4) schemat kierownictwa robót,
5) generalny plan terenu związanego z budową w skali 1 : 2000 — sieć dróg, położenie stacji baz materiałowych, składów, warsztatów zaplecza technicznego itp.
6) plan zagospodarowania placu budowy w skali 1 : 250 — 1 : 500 — z usytuowaniem placów składowych, magazynów materiałowych, budynków tymczasowych, administracyjnych i gospodarczych, dróg wewnętrznych, z pokazaniem na planie kierunku transportu poziomego, tymczasowej sieci wodn.-kan. i elektr.
7) **uproszczony** kosztorys zagospodarowania i urządzenia placu budowy, wg. normy PN/B-650.

§ 11. **Szczegółowy projekt organizacji robót zawiera nast. opracowania:**
1) harmonogramy szczegółowe dla poszczególnych obiektów w układzie miesięcznym,
2) opracowania BZ-tów — kart zleceń roboczych, na każdy miesiąc.
3) szczegółowe opracowanie zapotrzebowania materiałów wraz z terminarzem dostaw,
4) szczegółowe zestawienie stanu zatrudnienia, rodzajów ilości i pracy sprzętu,
5) szczegółowy plan zagospodarowania placu przy poszczególnych budynkach w skali 1 : 200,
6) plany organizacyjne miejsca roboczego dla poszczególnych asortymentów robót,
7) projekty urządzeń i wybór metod produkcyjnych do prowadzenia robót zimowych,
8) warunki lokalne i okoliczności, wpływające na przyjęty sposób rozwiązania szczegółowego projektu organizacji robót i odbiegające:
— od wytycznych uproszczonego projektu organizacji robót,
— od typowych rozwiązań.

B. Dokumentacja organizacyjna budowy o kubaturze od 60.000 do 200.000 m³.

§ 12. Warunki opracowania założenia programowego organizacji robót oraz wyliczenie opracowań podaje § 9.

§ 13. Projekt ogólny organizacji robót zawiera nast. opracowania:
1) wstępne obliczenie ilości robót ze szczegółowym obliczeniem robót prowadzonych, ułożenie przedmiaru robót, w dostosowaniu do opracowań harmonogramowych,
2) harmonogramy zbiorcze — dyrektywy postępu robót z uwzględnieniem: — zagospodarowania placu budowy, uzbrojenia terenu, — realizacji części budowlanej, instalacyjnej i robót terenowych,
3) ogólne harmonogramy dla poszczególnych obiektów, obrazujące postęp robót stanu surowego, instalacji i wykończeniowych,
4) harmonogramy — dostaw materiałów, prefabrykatów i gotowych elementów, — zatrudnienia robotników, — pracy sprzętu na budowie i w transporcie zewnętrznym, — finansowania inwestycji,
5) schemat organizacji kierownictwa robót,
6) generalny plan terenu związanego z budową w skali 1 : 1000 do 1 : 2000, zawierający następujące elementy:
— koleje, rampy wyładunkowe, główne arterie dojazdowe,
— place składowe dla materiałów głównego przedsiębiorcy,
— place wydzielone dla podwykonawców,
— bazy centralnego mieszania zapraw i betonów,
— warsztaty i zakłady wytwórcze na zapleczu.
7) ogólny plan zagospodarowania placu budowy w skali 1 : 500 — 1 : 1000, — plan transportu poziomego, kierunki ruchu, usytuowanie pomieszczeń tymczasowych dróg wewnętrznych, sieci wodoc. elektr. i kanalizacyjnej, ogólne rozmieszczenie sprzętu (podnośniki betoniarki, transportery), — sieć telefoniczną i megafonową (radiowęzeł), — ogrodzenie terenu.
8) **uproszczony** kosztorys zagospodarowania i urządzenia placu budowy, wg. normy PN/B-650,
9) ogólne wytyczne prowadzenia robót w okresie zimowym.

§ 14. Szczegółowy projekt organizacji robót zawiera te same opracowania jak dla budów o kubaturze do 60.000 m³, podane w § 11.

C. Dokumentacja organiz. budowy o kubaturze ponad 200.000 m³.

Przystąpienie do opracowania **projektu wstępnego organizacji robót** może nastąpić po złożeniu przez inwestora planu finansowego, planu rzeczowego, terminów realizacji poszczególnych etapów, uzasadnienia ważności przyjętej kolejności realizacji inwestycji (głównie dla ustalenia terminów oddawania obiektów do użytku), zatwierdzonego założenia projektowego (do projektu wstępnego technicznego) i ewentualnie szkicu koncepcyjnego.

Projekt wstępny organ. robót zawiera nast. opracowania:
1) — opis placu przyszłej budowy, opisowa inwentaryzacja ze szkicem,
2) — plan sytuacyjny z naniesieniem istniejących dróg dojazdowych, kołowych kolejowych, kolejek wąskotorowych, wodnych itp.,
3) — sieci doprowadzającej wodę, energię elektryczną z podaniem ilości możliwych do pobierania,
4) — miejscowe materiały (żwirownie, piaskownie) wytwórnie i warsztaty produkcyjne materiałów, elementów budowlanych i prefabrykatów,
5) — wybór metod pracy i ogólnej metody wykonawstwa wraz z opracowaniem graficznym obrazującym jej zasady,
6) — ustalenie cykli produkcyjnych z rozbiciem na elementy według asortymentów,
7) — ustalenie asortymentów robót do zmechanizowania i wybór zespołów sprzętowych,
8) — ustalenie rodzaju i ilości prefabrykatów do wykonania na budowie,
9) — ustalenie rodzajów i ilości materiałów, elementów budowlanych i prefabrykatów do sprowadzenia z zakładów produkcyjnych,
10) — wybór rodzajów transportu zewnętrznego z uwzględnieniem warunków lokalnych,
11) — wskazanie i ustalenie źródeł zabezpieczających budowę w potrzebne kadry robocze (werbunek — hotele),
12) — zestawienie prioritetowych zamówień dla przemysłu i innych gałęzi gospodarki narodowej z określeniem terminów dostaw, warunkujących realizację budowy w oznaczonych terminach.

§ 16. **Projekt ogólny organizacji robót** zawiera te same opracowania jak dla budów o kubaturze od 60.000 do 200.000 m³ podane w § 13.

Szczegółowy projekt organizacji robót zawiera te same opracowania jak dla budów o kubalaturze do 60.000 m³ podane w § 11.

III. Koszta sporządzania dokumentacji organizacji budów.

§ 17. Do czasu ustalenia przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli norm pracy i cenników dokumentacji organizacyjnej w myśl § 4 uchwały Nr 111/52 Prezydium Rządu z dnia 1.III.52 r. w sprawie zmiany systemu płac w państwowych biurach projektów, należy stosować zakładowe normy pracy.

Zakładowe normy pracy powinny być opracowane dla trzech rodzajów dokumentacji organizacyjnej, podanej w punkcie 10 ogólnych wytycznych technicznych, a mianowicie:
1) dla budów o kubaturze od 10.000 do 60.000 m³ — z górną granicą wynagrodzenia projektantów i pomocy za opracowanie założenia programowego i uproszczonego projektu organizacji robót — 1,5 promille od wartości inwestycyjnej,
2) dla budów o kubaturze od 60.000 do 200.000 m³ z górną granicą wynagrodzenia projektantów i pomocy za opracowanie założenia programowego i projektu ogólnego organizacji robót — 0,95 promille od wartości inwestycyjnej,

3) dla budów o kubaturze ponad 200.000 m³ z górną granicą wynagrodzenia projektantów i pomocy za opracowanie projektu wstępnego i projektu ogólnego organizacji robót 0,75 promile od wartości inwestycyjnej.

IV. **Przepisy ulgowe (szczególne) na rok 1952.**

§ 18. Dla budów o kubaturze do 200.000 m³ zezwala się na opracowanie w 1952 r. skróconej dokumentacji organizacyjnej w następujących przypadkach:
1) zbyt krótkiego czasu na opracowanie pełnej dokumentacji organizacyjnej, a konieczności rozpoczęcia budowy w terminie zgóry już ustalonym,
2) wykonywania budowy na obszarze wielkich miast, dla których sprawy wody, siły, światła, transportu, zaopatrzenia materiałowego, siły roboczej itp. są dostatecznie znane,
3) wykonywania dalszych etapów budowy, rozpoczętej w planie 6-cioletnim i dla której już była opracowywana dokumentacja organizacyjna.

Wyboru opracowań I i II fazy, wchodzących w skład skróconej dokumentacji organizacyjnej, dokona Rada Techniczna w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem wykonawstwa budowlanego.

Wszelkie ustalenia ilości materiałów, sprzętu i roboczogodzin powinny być, zgodnie z § 5, oparte na przedmiarach robót, zestawionych przez pracownie kosztorysowe.

Szczegółowy projekt organizacji robót powinien być opracowany zgodnie z § 11.

§ 19. Dla budów pojedyńczych o kubaturze do 10.000 m³ rozproszonych i nietypowych, dopuszcza się wykonanie tylko szczegółowego projektu organizacji robót zgodnie z § 11.

101.

ZARZĄDZENIE Nr 88
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 maja 1952 r.

w sprawie pracowniczych ogrodów działkowych.

(L. dz. D.XII/4/1991/52)

W wykonaniu postanowień Uchwały Nr 828 Prezydium Rządu z dnia 1.XII.51 w sprawie zagospodarowania użytków rolnych w obrębie miast i terenów bezpośrednio przyległych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1483) oraz w związku z wynikiem ankiet otrzymanych w rezultacie pisma okólnego Nr 3 z dnia 1 lutego 1952 r. L. dz. D.XIII/4/614/52, zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy zjednoczeń i kierownicy zarządów budowlanych zobowiązani są do bezzwłocznego zagospodarowania terenów będących w ich zarządzie a dotychczas niewykorzystanych zgodnie z ich przeznaczeniem (place budowlane i inne urządzenia), o ile realizacja wykorzystania terenu w myśl jego przeznaczenia nie następuje w bieżącym roku, przez:
a) zakładanie pracowniczych ogrodów czasowych—
b) względnie przeznaczenie terenów pod uprawy rolne, zorganizowane przez zespoły złożone z pracowników zakładu i członków ich rodzin.

2. Zagospodarowanie terenów we własnym zakresie, należy dostosować przede wszystkim do potrzeb, związanych z prowadzeniem stołówek zamkniętych i tuczu trzody chlewnej, prowadzonego przy wykorzystaniu odpadków ze stołówek.

§ 2. 1. Wszystkie zakłady pracy, zatrudniające ponad 200 pracowników, zobowiązuje się zgodnie z art. 5 pkt. 2 ustawy z dnia 9.III.1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 117) do założenia i należytego wykorzystania stałych przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych w przypadkach:
a) gdy przynajmniej 20 pracowników zakładu reflektujących na ogrody działkowe zamieszkuje stale w odległości nie dalszej jak 1,5 do 2 km od położenia obszaru przeznaczonego na przyzakładowe ogrody działkowe,
b) gdy obszar gruntu przeznaczony na założenie przyzakładowych ogrodów działkowych obejmuje conajmniej 4.000 m².

Przydział terenów na powyższe cele należy uzyskać niezwłocznie od właściwego prezydium rady narodowej — wydział gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

2. W przypadku niemożności zorganizowania stałych przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych, należy dążyć do utworzenia pracowniczych ogrodów czasowych, względnie ułatwić członkom załogi otrzymania działek rolnych z terenów będących w dyspozycji właściwego prezydium rady narodowej.

3. Jako zakład pracy w rozumieniu niniejszego zarządzenia należy uważać Zjednoczenie oraz Zarząd Budowlany.

§ 3. Akcje organizacji, urządzenia i użytkowania ogrodów działkowych oraz wykorzystania terenów pod uprawy rolne powinny być prowadzone w ścisłym porozumieniu i współpracy z właściwymi komórkami związku zawodowego w oparciu o postanowienie ustawy z dnia 9.III.1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 117) i cytowanej wyżej Uchwały Prezydium Rządu z dnia 1.XII. 1951 r.

§ 4. Sprawy finansowe, związane z urządzeniem przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych w 1952 r. zostaną uregulowane osobnym zarządzeniem po otrzymaniu szczegółowych materiałów, dotyczących organizacji i tworzenia ogrodów w poszczególnych zakładach pracy, co nastąpić powinno w terminie do dnia 20 czerwca 1952 r.

Materiały powinny zawierać: 1. adres terenu, 2. obszar, 3. ilość proponowanych działek, 4. koszt urządzenia najkonieczniejszych punktów wodnych, 5. koszt najtańszego i najłatwiejszego w wykonaniu w miejscowych warunkach ogrodzenia.

§ 5. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń i kierowników zarządów budowlanych do roztoczenia opieki i nadzoru nad akcją tworzenia pracowniczych ogrodów działkowych do współdziałania z właściwymi organami związku zawodowego i nadzoru nad odpowiednim wykorzystaniem terenów użytkowania rolnego oraz tworzeniem zespołów pracowniczych w celu wspólnego wykorzystania terenów pod uprawy rolne.

Organem kierownika w tym zakresie jest referat socjalny, do którego należy inicjatywa i czuwanie nad całością rozwoju omawianych akcji.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 10 maja 1952 r.

Minister: R. Piotrowski

102.

ZARZĄDZENIE Nr 90
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 maja 1952 r.

w sprawie zasad generalnego wykonawstwa w 1952 r.

(L. dz. DI/1/2370/52)

Uchwała Nr 915 Prezydium Rządu z dnia 21 grudnia 1951 r. w sprawie ustalenia zasady generalnego wykonawcy robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-1, poz. 13) ma na celu zapewnienie pełnej sprawności organizacyjnej dla terminowej realizacji zadań przez przedsiębiorstwa budowlane, w szczególności zaś terminowe osiąganie przez nie efektów rzeczowych w drodze oddawania obiektów do użytku.

Zasada generalnego wykonawstwa ma zapewnić:
a) skoncentrowanie odpowiedzialności za postęp rzeczowy i jakość robót w naczelnym organie kierownictwa robót;
b) jednolite powiązanie i zsynchronizowanie realizacji wszystkich robót w/g wspólnego harmonogramu;
c) stałą bieżącą koordynację prac wszystkich jednostek wykonawczych, prowadzących na placu budowy roboty budowlano-montażowe;
d) planowe zaopatrzenie budów w niezbędne środki produkcji dla robót wykonywanych przez generalnego wykonawcę, ingerencję i dopilnowanie dokonania tego zaopatrzenia przez podwykonawców oraz nadzorowanie właściwego ich wykorzystania.

W celu realizacji tych zadań zarządza się co następuje:

Część I — Postanowienia ogólne.

§ 1. Zarządzenie ma zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw budowalnych i specjalizowanych, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 2. Przedsiębiorstwo specjalizowane, pracujące jako jednostka podwykonawcza, nie może w zasadzie odmówić przy-

jęcia subzlecenia, przy czym zlecenia od przedsiębiorstw resortowych obowiązane jest przyjmować w pierwszej kolejności.

Część II — Zadania generalnego wykonawcy.

§ 3. 1. Generalny wykonawca, w ramach przyjętego zobowiązania, roboty, wykraczające poza zakres jego specjalności, zleca podwykonawcom.

2. W razie sprzeciwu ze strony podwykonawcy decyzję co do przyjęcia robót wydaje jego jednostka nadrzędna, w uzgodnieniu z jednostką nadrzędną generalnego wykonawcy.

3. Do rozstrzygnięcia sporów przedumownych, powstałych w przypadku braku porozumienia co do warunków umowy, kompetentne są komisje arbitażowe, o których mowa w § 11 Zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych, objętych planem inwestycyjnym (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53).

§ 4. Generalny podwykonawca jest odpowiedzialny za jakość i terminowe wykonanie całości robót t.zn. wykonanych zarówno własnymi siłami, jak i przez podwykonawcę. Nie zmniejsza to w niczym odpowiedzialności podwykonawcy za jakość i terminowość robót, przyjętych przez niego do wykonania.

§ 5. 1. Generalny wykonawca, przy współudziale podwykonawców, w zakresie robót przez nich wykonywanych, powinien opracować i uzgodnić z inwestorem roczny harmonogram robót .

2. Na tej podstawie zostaje opracowany plan postępu rzeczowego wszystkich robót i dostaw materiałowych dla poszczególnych obiektów i całości budowy.

3. Harmonogramem rocznym (generalnym) należy objąć roboty wszystkich podwykonawców, którzy w zakresie terminów, a w szczególności terminów uzyskania efektów rzeczowych, podporządkowani są generalnemu wykonawcy.

§ 6. 1. Generalny wykonawca obowiązany jest uzgodnić z poszczególnymi podwykonawcami terminy rozpoczęcia i ukończenia poszczególnych etapów robót, objętych harmonogramem generalnym.

2. Harmonogram ten musi być oparty na realnych terminach dostarczenia dokumentacji technicznej na założonych skróconych i skondensowanych cyklach produkcji oraz ustalonych terminach dostaw materiałowych, w szczególności materiałów nietypowych i deficytowych.

§ 7. 1. Opracowany w powyższy sposób harmonogram obowiązuje zarówno generalnego wykonawcę, jak i wszystkich podwykonawców.

2. W przypadku powstania w trakcie realizacji istotnych zmian w stosunku do opracowanego harmonogramu, winien on być aktualizowany przez generalnego wykonawcę, przy współudziale zainteresowanych podwykonawców.

§ 8. 1. W oparciu o harmonogram roczny, plan kwartalny, stopień zaawansowania robót w ubiegłym okresie oraz dyrektywy jednostki nadrzędnej, generalny wykonawca ustala zadania rzeczowe na każdy miesiąc dla poszczególnych podwykonawców oraz dla wykonawstwa własnego, w ramach planowania miesięczno-tygodniowego.

2. Zjednoczenia generalnego wykonawcy ustalają, w uzgodnieniu ze Zjednoczeniami podwykonawców, zadania produkcyjne na kwartał — w rozbiciu miesięcznym — na poszczególne obiekty dla podwykonawców, oraz dla wykonawstwa własnego — w ramach planowania kwartalno-miesięcznego.

3. Ustalone kwartalne i miesięczne zadania produkcyjne obowiązują zarówno generalnego wykonawcę, jak i wszystkich podwykonawców.

§ 9. 1. Na podstawie miesięcznych zadań rzeczowych, ustalonych dla poszczególnych obiektów zgodnie z § 8, generalny wykonawca dla własnego wykonawstwa, oraz dla podwykonawcy przy jego współudziale oblicza, wynikające z cen kosztorysowych, lub z planów operatywnych, kwoty zadań produkcyjnych, z uwzględnieniem obniżki kosztów z tytułu zadań oszczędnościowych przedsiębiorstwa w trybie przewidzianym Zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 59 z dnia 8.IV.52 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 7).

2. Określone w ten sposób wartościowe miesięczne zadania produkcyjne powinny wejść do zbiorowych planów miesięcznotygodniowych zjednoczeń (przedsiębiorstw) zarówno generalnego wykonawcy, jak i podwykonawców.

3. Suma obliczonych w ten sposób zadań produkcyjnych wszystkich podwykonawców oraz własnego wykonawstwa stanowi miesięczne zadania produkcyjne generalnego wykonawcy.

Część III — Prawa generalnego wykonawcy.

§ 10. Generalny wykonawca jest jedynym gospodarzem na placu budowy. Dyspozycje jego, wydawane w zakresie sporządzania planu organizacji robót oraz zadań rzeczowych wykonawstwa, są obowiązujące dla podwykonawców.

§ 11. Generalny wykonawca kontroluje zgodność postępu robót własnych i podwykonawców z zadaniami rzeczowymi, ustalonymi w myśl §§ 8 i 9 zarządzenia.

§ 12. 1. Stopień zaawansowania robót, wykonywanych przez podwykonawców, określa się w protokóle stanu robót, podpisanym przez kierownika robót podwykonawcy oraz właściwego branżowego inspektora nadzoru.
W przypadku, gdy podwykonawca zaniedba obowiązku sporządzenia protokółu we właściwym terminie, generalny wykonawca jest upoważniony do ustalenia stanu zaawansowania robót podwykonawcy we własnym protokóle. W tym przypadku ustalenia stanu zaawansowania robót podwykonawcy, wiążą podwykonawcę przy określeniu premii dla pracowników budów.

2. Generalny wykonawca może zgłosić dodatkowe uwagi w sprawie premii dla pracowników, wymienionych w ustępie 1 w szczególności co do oceny jakości wykonanych robót. Uwagi te powinny być przez podwykonawców uwzględnione przy ustalaniu premii.

3. Premia miesięczna dla pracowników generalnego wykonawcy powinna posiadać także składnik, uzależniony od wykonawstwa całości zadań.

4. Departament Zatrudnienia i Płac w porozumieniu z Departamentem Planowania opracuje w terminie do dn. 30.V.1952 r. szczegółowe przepisy, dotyczące premiowania pracowników generalnego wykonawcy i podwykonawcy.

§ 13. 1. Generalny wykonawca może kontrolować właściwe zaplanowanie, realizację i wykorzystanie przez podwykonawców materiałów, środków transportowych oraz sprzętu.

2. W przypadku nadzwyczajnej konieczności lub przestoju sprzętu i robotników u podwykonawców, generalny wykonawca może polecić przekazanie, na krótki okres, robotników, sprzętu i środków transportowych, posiadanych przez podwykonawcę na budowie, do dyspozycji innego podwykonawcy lub własnego wykonawstwa na zasadach odpłatności. Przed wydaniem takiego polecenia generalny wykonawca powinien uzgodnić całość zagadnienia z macierzystym Zjednoczeniem podwykonawcy.

Część IV — Obowiązki generalnego wykonawcy.

§ 14. Do obowiązków generalnego wykonawcy należy:

a) zagospodarowanie placu budowy z uwzględnieniem potrzeb zarówno własnych, jak i podwykonawców (budowa baraków administracyjnych, magazynów i t.p.) zgodnie z § 32 ust. 2 Tymczasowych warunków umownych, stanowiących załącznik do Zarządzenia Przewodniczągo PKPG z dn. 11.52 r. (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53), w przypadkach, gdy roboty zlecone podwykonawcy stanowią odrębne obiekty, wykonywane zdala od głównego placu budowy, urządzenie placu powinno być powierzone podwykonawcy;

b) zapewnienie dostarczenia podwykonawcom dokumentacji technicznej w terminach ustalonych harmonogramem;

c) zapewnienie udostępnienia podwykonawcom frontu robót w terminach, ustalonych w zadaniach miesięcznych;

d) umożliwienie podwykonawcom korzystania z urządzeń zainstalowanych na budowie, jak rusztowań, wyciągów, kolejek i t.p., o ile za te urządzenia w kosztorysie podwykonawcy jest przewidziana zapłata, w takim przypadku podwykonawca korzysta z tych urządzeń odpłatnie;

e) świadczenia na rzecz podwykonawców usług odpłatnych w zakresie posiadanych na budowie warsztatów, transportu wewnętrznego oraz sprzętu mechanicznego;
f) zapewnienie dla załóg podwykonawców, na równi z załogą własną, wyżywienia i urządzeń kulturalnych, w ramach istniejących urządzeń generalnego wykonawcy, na tych samych warunkach pod względem odpłatności, na jakich korzysta z tych urządzeń generalny wykonawca;
g) pomoc w miarę możności — przy uzupełnianiu kadr na odcinku robotników niewykwalifikowanych;
h) prowadzenie przez głównego kierownika robót jednego dziennika budowy dla wszystkich branż i podwykonawców — na każdy obiekt oddzielnie;
i) przyjmowanie zleceń od głównego inspektora nadzoru, albo inspektorów nadzoru, upoważnionych przez głównego inspektora do wydawania poleceń, dokonywanych przez zapis w dzienniku budowy, określonym w p.h.

Część V — Rola i zadania podwykonawców.

§ 15. 1. Podwykonawca pod względem administracyjnym i technicznym podlega macierzystemu zjednoczeniu specjalistycznemu, od którego w omawianym zakresie otrzymuje wskazówki i wytyczne.

2. Pod względem zadań okresowych, ustalania kolejności robót i zagadnień, związanych z zagospodarowaniem placu budowy, podwykonawca podporządkowany jest generalnemu wykonawcy (§§ 10 — 13).

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 16 maja 1952 r.

Minister: **R. Piotrowski**

103.

ZARZĄDZENIE Nr 93

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 maja 1952 r.

w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym.

(L. dz. CZZ/75/17356/52)

W wykonaniu uchwały Nr 775 Prezydium Rządu z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym (Monitor Polski Nr A-97, poz. 1375) i w związku z instrukcją Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 31 stycznia 1952 r. w sprawie eksploatacji ogumienia samochodowego (Monitor Polski Nr A-21, poz. 268) — wprowadza się instrukcję w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym, stanowiącą załącznik do zarządzenia. Przepisy instrukcji obowiązują wszystkie podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli jednostki organizacyjne.

Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1952 r.

Minister: R. Piotrowski

Załącznik do Zarządzenia Nr 93
Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym.

1. Właściwa eksploatacja nowego ogumienia samochodowego (opon samochodowych) polega na przestrzeganiu obowiązujących norm przebiegu, ustalonych zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 18 maja 1949 r. (Dz. Taryf i Zarz. Komunikacyjnych Nr 22, poz. 141), na systematycznej kontroli zużycia i na należytym magazynowaniu ogumienia.
2. Obowiązujące normy przebiegu opon samochodowych stosować należy z tym zastrzeżeniem, że przy głębokości desenia bieżnika, wynoszącym 0,5 mm, w miejscu najbardziej zużytym — oponę należy wycofać z eksploatacji.
3. Systematyczna kontrola zużycia ogumienia samochodowego przeprowadzana jest przez kierowcę pojazdu mechanicznego i przez komisję, powoływaną przez kierownika jednostki organizacyjnej, użytkującej pojazdy.
4. Kierowca codziennie przegląda ogumienie i zawiadamia bezpośredniego przełożonego w przypadku ustalenia stopnia zużycia ogumienia kwalifikującego je do wycofania z eksploatacji.
5. Kontrolę właściwego magazynowania ogumienia przeprowadza kierownictwo transportu jednostki organizacyjnej co najmniej raz na 3 miesiące oraz organa nadzorujące w czasie kontroli. Kontrola magazynowania powinna ustalić czy przechowywanie ogumienia odpowiada przepisom i czy wycofane z eksploatacji ogumienie zostało we właściwym czasie przekazane do przetarcia, względnie bieżnikowania.
6. Po komisyjnym sklasyfikowaniu ogumienia opony, nadające się do bieżnikowania odesłać do Fabryki Regeneratu „Bolechowo". Opony nadające się jedynie do przetarcia, należy odsprzedać właściwym terenowym Centralom Odpadków Użytkowych .
7. Przy zakupie nowego ogumienia samochodowego w Centrali Sprzętu Samochodowego Motozbyt obowiązuje nabycie 1 opony protektorowanej na 4 opony nowe. — „Motozbyt" może odmówić sprzedaży opon nowych, o ile nabywca uchyla się od obowiązku zakupienia opon protektorowanych.
8. Przy klasyfikowaniu opon do bieżnikowania kierować się należy następującymi wytycznymi:
   1) do bieżnikowania nadają się opony, jeżeli głębokość desenia bieżnika wynosi w miejscu najbardziej zużytym około 0,5 m/m,
   2) o ile głębokość desenia bieżnika wynosi 0,5 m/m dopuszczalne jest również bieżnikowanie opon z następującymi uszkodzeniami:
      a) do trzech przebić gwoździowych,
      b) jedno inne przebicie lub rozdarcie osnowy na środku do 20 m/m i jedno przebicie boczne do 20 m/m,
      c) dwa inne przebicia lub rozdarcia na środku do 3 mm. odległe od siebie o 1/3 obwodu opony,
      d) jedno inne przebicie lub rozdarcie na środku do 50 m/m,
      e) dwa inne przebicia do 30 mm. na środku bądź dwa przebicia boczne do 20 mm. przesunięte od siebie o 180^0.
   3) pięć przebić gwoździowych oraz:
      a) jedno inne przebicie lub rozdarcie 70 mm. na środku,
      b) dwa inne przebicia lub rozdarcia do 50 mm. na środku przesunięte od siebie o 180^0,
      c) dwa inne przebicia do 40 mm. na środku i jedno przebicie boczne do 30 mm.
   4) Opony o wymiarach 11 — 20, E — 20 „Metalic" 11 — 22, 12 — 22, oraz 13 — 20 dopuszcza się do bieżnikowania, jeżeli posiadają do trzech przebić gwoździowych oraz jedno przebicie lub rozdarcie na środku do 25 mm.
9. Do przetarcia przeznacza się opony, posiadające następujące uszkodzenia:
   a) złamaną drutówkę opony,
   b) zgniłą (zbutwiałą) osnowę opony (nitki nie wytrzymują obciążenia 5 kg.
   c) stwardniałą i popękaną gumę,
   d) połamaną osnowę opony (np. wskutek jazdy bez powietrza),
   f) przebicie lub rozwarstwowanie osnowy opony długości ponad 250 mm. dla opon samochodów ciężarowych, a ponad 100 mm. dla opon samochodów osobowych,
   g) gdy opona jest przesiąknięta produktami naftowymi lub innymi materiałami działającymi rozkładająco na oponę,
   h) gdy suma przebić lub rozdarć stanowi ponad 20% powierzchni całej opony.
10. Z wyników kontroli komisja sporządza protokół według podanego wzoru:

PROTOKÓŁ Nr . . . . .

Komisja kontroli ogumienia w składzie:

1. . . . .
(imię i nazwisko, stanowisko służbowe)
2. . . . .
(imię i nazwisko, stanowisko służbowe)
3. przedstawiciel Rady Zakładowej (Miejscowej) . . . .
(imię i nazwisko, stanowisko służbowe)

w obecności . . . . kierowcy pojazdu
(nazwisko i imię)
samochodowego (wymienić rodzaj pojazdu) . . . . marki . . . . . typu . . .

Nr rejestracyjny . . .. . zbadała w dniu dzisiejszym oponę wymienionego wyżej pojazdu i stwierdziła, co następuje:
opona marki . . . . o wymiarach . . .
Nr fabryczny . . . Nr inwentarzowy . . .
przebyła . . . km. co stanowi . . . . .
obowiązującej normy przebiegu;
Opona wykazuje zużycie bieżnika do grubości 0,5 mm. i przebyła . . . . .
Wobec powyższego Komisja stawia wniosek o dokonanie następnego przeglądu opony po przebyciu dalszych . . . . km. *), wycofania opony z eksploatacji *)
. . . .
. . . .

Na tym protokół zakończono.

. . . . . dnia . . . 195 . . r.

. . . .

. . . .

. . . .

. . . .

(Podpisy)

---

*) Niepotrzebne skreślić.

104.

ZARZĄDZENIE Nr 94

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 maja 1952 r.
(L. dz. CZZ/61/17764/52)

w sprawie obowiązku zamieszczania w samochodowych listach przewozowych oraz w konosamentach Państwowej Żeglugi Śródlądowej nazwy ministerstwa, któremu podlegają nadawca i odbiorca.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 109 z dn. 21 marca 1952 r. w sprawie obowiązku zamieszczania w samochodowych listach przewozowych oraz w konosamentach Państwowej Żeglugi Śródlądowej nazwy ministerstwa (władzy), któremu podlegają nadawca i odbiorca (Biuletyn PKPG Nr 12, poz. 77), zarządza się co następuje:

§ 1. Jednostki podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, korzystające z transportu Państwowej Komunikacji Samochodowej oraz Państwowej Żeglugi Śródlądowej (nadawcy) obowiązane są do zamieszczania w listach przewozowych, pod nazwą nadawcy i odbiorcy, nazwy ministerstwa, któremu podlegają.

§ 2. W celu umożliwienia nadawcom prawidłowego wypełniania listóów przewozowych (konosamentów) stosownie do § 1, zamawiający powinni przy dokonywaniu zamówień podawać obok adresu odbiorcy także nazwę ministerstwa, któremu podlega odbiorca.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 maja 1952 r.

Minister: R. Piotrowski

105.

ZARZĄDZENIE Nr 97

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 21 maja 1952 r.

w sprawie obliczeń statycznych i projektowania konstrukcji drewnianych.

(L. dz. D VII/3/3242/52)

W celu uzyskania oszczędności drewna w konstrukcjach budowlanych zarządza się, zgodnie ze stanowiskiem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, co następuje:

§ 1. Do czasu ustalenia nowej normy PN/B-03150 — konstrukcje drewniane należy projektować według zasad określonych w PN/B-1710 „Konstrukcje drewniane. Zasady obliczeń statycznych i projektowania" ze zmianami przytoczonymi w załączniku do niniejszego zarządzenia a dotyczącymi §§ 11, 12 i 15 tejże normy.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 czerwca 1952 r.

Minister: R. Piotrowski

Załącznik do Zarządzenia Nr 97
Min. Bud. Miast i Osiedli.

Zmiany, jakie należy uwzględnić przy stosowaniu normy PN/B-1710.

1. Zamiast punktu 1 lit. b. § 11 (PN/B-1710), należy stosować przepis o następującym brzmieniu:
„b) Belki rozcięte na podporach i podparte mieczami w odległości do $^1/_3$ od podpory (rys 11) o ile nie przeprowadza się ściślejszego obliczenia statycznego wymiaruje się w płaszczyźnie podparcia mieczami jak belki jednoprzęsłowe o rozpiętości obliczeniowej L równej odległości l'_1 lub l'_2 mierzonej między punktami przecięcia się osi mieczy z osią belki. Przyjęcie do rachunku wyżej określonej rozpiętości obliczeniowej L jest dopuszczalne, gdy obciążenie użytkowe p nie jest większe niż 250/kg/m², zaś stosunek obciążenia użytkowego p do stałego g nie jest większy od 2.
W razie niespełnienia któregokolwiek z tych warunków rozpiętość obliczeniową L należy, przyjąć:

$$L_1 = \frac{l_1 + l'_1}{2} \text{ bądź } L_2 = \frac{l_2 + l'_2}{2} \qquad (16)$$

rysunek jak w PN/B-1710"

2. Zamiast punktu 5 § 13 (PN/B-1710) należy stosować przepis o następującym brzmieniu:
„5. Nośność gwoździa na jedno cięcie. Siłę T w kg. jaką w złączu z drewna sosnowego przenosi bezpiecznie jedno cięcie gwoździa okrągłego niezależnie od pochylenia do kierunku włókien — oblicza się wg. jednego z trzech następujących wzorów, dającego najmniejszą wartość:
a) dla złączy symetrycznych rys. 15

$$T = 300 \cdot d^2 \mu \quad . . . . . (25)$$
$$T_a = 50 \cdot a \cdot d \mu \quad . . . . (26)$$
$$T_c = 40 \cdot c \cdot d \mu \quad . . . . (27)$$

b) dla złączy niesymetrycznych rys. 16 wzory (25), (26) pozostają bez zmiany, zaś wzór (27) przyjmuje postać

$$T_c = 35 \cdot x \cdot d \cdot \mu \quad . . . . (28)$$

We wzorach powyższych d oznacza średnicę gwoździa w cm. wymiary a i c w cm. są grubościami łączonych elementów zgodnie z rysunkami, μ jest współczynnikiem poprawkowym wg. § 4 p. 7. W przypadkach szczególnych należy stosować dodatkowe współczynniki poprawkowe, a mianowicie:
c) W belkach dwuteowych ze środnikiem pełnym zbijanym na krzyż z desek o grubości e $m = 0,80$ (ze względu na to, że część gwoździ może trafić w szczeliny między deskami) we wzorze (28) należy wówczas przyjąć $c = \sqrt{2}e$.
d) Jeżeli obciążenie stałe wynosi więcej, niż 70% obciążenia całkowitego $m = 0,85$.
e) W stykach desek lub bali z okrąglakami (np. w stemplowaniu) $m = 0,70$.
W stykach dwóch krzyżujących się powierzchni krzywych — nośności gwoździa nie uwzględnia się.
f) W deskowaniach do żelbetu np. w jarzmach, deskach dociskowych i t.p. elementach przejmujących boczne parcie masy betonu $m = 1,80$".

3. Zamiast punktu 3 § 15 (PN/B-1710) należy stosować przepis o następującym brzmieniu:
„3. Nośność okrągłego sworznia na jedno cięcie. Siłę T w kg. jaką w złączu sworzniowym z drewna oblicza się wg. jednego z trzech następujących wzorów, dającego najmniejszą wartość.
a. dla złącz symetrycznych

$$T = 200 . d^2 . \sqrt{n\mu} \qquad (30)$$
$$T_a = 50 : a . dn\mu \qquad (31)$$
$$T_c = 40 cd . n\mu \qquad (32)$$

b) dla złącz niesymetrycznych
wzory (30) i (31) pozostają bez zmian
wzór zaś (32) zmienia się na: $T_c = 30 \cdot c \cdot d \cdot n \cdot \mu$ (33)

We wzorach powyższych d oznacza średnicę sworznia w cm. wymiary a i c w cm. są grubościami łączonych elementów, n jest współczynnikiem poprawkowym zależnym od kąta pochylenia ciśnień od kierunku włókien i od średnicy sworznia.

Wartości współczynników „n" podane są w załączonej tablicy.

μ — jest współczynnikiem poprawkowym wg. § 4 p. 7".

$\varnothing_m$ \ μ	0	5	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55	60	65	70	75	80	85	90
10	1,0	1,0	1,0	0,98	0,95	0,93	0,90	0,88	0,85	0,83	0,80	0,78	0,75	0,73	0,70	0,70	0,70	0,70	0,70
12	1.0	1,0	1,0	0,98	0,95	0,93	0,90	0,88	0,85	0,83	0,80	0,78	0,75	0,73	0,70	0,70	0,70	0,70	0,70
14	1,0	1,0	1.0	0,98	0,95	0,93	0,90	0,88	0,85	0,83	0,80	0,78	0,75	0,73	0,70	0,70	0,70	0,70	0,70
16	1.0	1,0	1,0	0,98	0,95	0,93	0,90	0,88	0,85	0,83	0,80	0,78	0,75	0,73	0,70	0,70	0,70	0,70	0,70
18	1.0	1.0	1,0	0,95	0,90	0.85	0,80	0,75	0,70	0,68	0.65	0,63	0,60	0,58	0,55	0,70	0,70	0,50	0.50
20	1,0	1,0	1,0	0.95	0,90	0,85	0,80	0,75	0,70	0,68	0,65	0,63	0,60	0,58	0.55	0,53	0,50	0,50	0,50
22	1,0	1.0	1,0	0,95	0,90	0,85	0,80	0,75	0,70	0,68	0,65	0,63	0,60	0,58	0,55	0,53	0.50	0,50	0,50
24	1.0	1,0	1,0	0,95	0,90	0,85	0,80	0,75	0,70	0,68	0,65	0.63	0,60	0.58	0,55	0,53	0,50	0,50	0,50
26	1,0	1,0	1.0	0,95	0.90	0.85	0,80	0,75	0,70	0,68	0,65	0,63	0,60	0,58	0,55	0 53	0,50	0,50	0,50
28	1,0	1,0	1.0	0,95	0,90	0,85	0.80	0,75	0,70	0,68	0,65	0,63	0.60	0,58	0,55	0,53	0,50	0,50	0,50
30	1.0	1,0	1,0	0,95	0,90	0.85	0,80	0,75	0,70	0,68	0,65	0,63	0,60	0,58	0,55	0,53	0,50	0.50	0,50

106.

ZARZĄDZENIE Nr 101

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 21 maja 1952 r.

w sprawie upoważnienia K.O.P.I. Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych do zatwierdzenia założeń projektowych i projektów wstępnych.

(L .dz. CZ „ZOR"/D11/3-1/52)

Celem uproszczenia i przyśpieszenia oceny oraz zatwierdzania założeń projektowych (programów realizacji 1952 r.) w zakresie budownictwa mieszkaniowego, oraz w związku z postanowieniami § 3 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 162 z 20.V.52 r w sprawie zasad sporządzania dokumentacji wstępnej tych części osiedli mieszkaniowych, które są realizowane w 1952 r., zarządza się, co następuje:

§ 1. Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych upoważnia się do oceny i zatwierdzania założeń projektowych (programów realizacji 1952 r.) i projektów wstępnych I-go stadium, o ile koszt realizacji inwestycji w roku 1952 nie przekracza 5 milionów zł.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 22 maja 1952 r. z mocą obowiązującą od dnia 5 kwietnia 1952 r.

Minister: **R. Piotrowski**

107.

ZARZĄDZENIE Nr 104

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 21 kwietnia 1952 r.

w sprawie przerzutów sprzętu między przedsiębiorstwami podległymi Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

(L .dz. D.VIII/P/2731/52)

Dokonywanie przerzutów ma na celu pełne wykorzystanie sprzętu i następuje z przyczyn gospodarczo uzasadnionych jak np. z powodu przejściowego wstrzymania budowy i okresowej zbędności sprzętu, z powodu konieczności wykonania robót bardziej pilnych niż te, które wykonuje przedsiębiorstwo posiadające sprzęt, z powodu czasowego braku pracy dla sprzętu itd.

Celem ujednolicenia trybu postępowania przy przerzutach, ustalam, ze względu na odpowiedzialność dyrektorów przedsiębiorstw za stan ewidencyjny oraz gotowość eksploatacyjną posiadanego sprzętu, następujące zasady dokonywania przerzutów sprzętu z przedsiębiorstwa macierzystego do innego przedsiębiorstwa.

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Przez „przerzut sprzętu" należy rozumieć czasowe przesunięcie sprzętu na warunkach dzierżawy z zastrzeżeniem zwrotu jednostce macierzystej przez jednostkę otrzymującą sprzęt do użytkowania.

§ 2. Przez „przedsiębiorstwo macierzyste" należy rozumieć to przedsiębiorstwo, które prowadzi sprzęt w ewidencji statystycznej oraz wykazuje go w stanie majątkowym w księgowości przedsiębiorstwa w klasie O.

§ 3. Sprzętem w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest sprzęt wymieniony w załączniku Nr 3 do zarządzenia Nr 15 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4.II.1952 r. L. dz. D.VIII/2/371/52.

§ 4. 1. Przerzut sprzętu pomiędzy przedsiębiorstwami nadzorowanymi przez różne Centralne Zarządy Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli następuje na mocy decyzji Dyrektora Departamentu Głównego Mechanika i Energetyka.

2. Decyzję o przerzucie sprzętu pomiędzy przedsiębiorstwami nadzorowanymi przez ten sam centralny zarząd wydaje dyrektor naczelny centralnego zarządu.

3. Dyrektor Departamentu Głównego Mechanika i Energetyka może w wyjątkowo ważnych i gospodarczo uzasadnionych przypadkach zlecić dokonanie przerzutu sprzętu również pomiędzy przedsiębiorstwami, nadzorowanymi przez ten sam centralny zarząd.

II. Dzierżawa przerzuconego sprzętu.

§ 5. 1. Użytkowanie sprzętu przerzuconego na warunkach dzierżawy podlega opłacie (czynsz dzierżawny) na rzecz przedsiębiorstwa macierzystego według stawek określonych obowiązującymi przepisami.

2. Czynsz dzierżawny liczy się od dnia odejścia sprzętu z bazy przedsaębiorstwa macierzystego do dnia powrotu na bazę.

3. Przedsiębiorstwo dzierżawiące sprzęt obowiązane jest nadsyłać do przedsiębiorstwa macierzystego dokładnie wypełnione dzienne raporty z pracy jednostki sprzętowej w terminach przewidzianych w sprawozdawczości.

4. Koszta związane z obustronnym transportem dzierżawionego sprzętu ponosi przedsiębiorstwo do którego sprzęt został przerzucony.

§ 6. 1. Sprzęt przerzucony na warunkach dzierżawy, pozostaje przez cały okres dzierżawy w ewidencji przedsiębiorstwa macierzystego, które wykazuje go w miesięcznym sprawozdaniu z wykorzystania maszyn budowlanych — wzór B-4 instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 139 z dnia 12 kwietnia 1951 r. — jako sprzęt w eksploatacji obcej (rubryka 6).

2. Przedsiębiorstwo eksploatujące dzierżawiony sprzęt nie wciąga go do swej ewidencji oraz wykazuje pracę sprzętu w miesięcznym sprawozdaniu z wykorzystania maszyn budowlanych jako sprzęt w eksploatacji własnej (rubryka 5 wzoru B-4).

§ 7. 1. Obowiązek terminowego przeprowadzenia planowych remontów zapobiegawczych dzierżawionego sprzętu ciąży na przedsiębiorstwie macierzystym.

2. Przedsiębiorstwo dzierżawiące sprzęt odpowiedzialne jest za konserwację sprzętu, za ewentualne zniszczenie lub uszkodzenie nie spowodowane normalnym zużyciem oraz straty wynikłe dla przedsiębiorstwa macierzystego wskutek nieterminowego zwrotu sprzętu.

§ 8. 1. Przedsiębiorstwo macierzyste zawiera umowę dzierżawy z przedsiębiorstwem otrzymującym sprzęt do eksploatacji.

Do umowy należy dołączyć protokół zdawczo-odbiorczy, w którym winien być zamieszczony dokładny opis i stan techniczny dzierżawionej jednostki sprzętowej w dniu odejścia z bazy przedsiębiorstwa macierzystego.

2. Przedsiębiorstwa nadzorowane przez różne centralne zarządy Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli zawierają umowę dzierżawy na okres nie przekraczający 6-ciu miesięcy.

3. Przedsiębiorstwa należące do różnych zjednoczeń w ramach tego samego centralnego zarządu zawierają umowę dzierżawy na okres nie przekraczający 3-ch miesięcy.

4. Budowlane przedsiębiorstwa powiatowe zawierają umowę dzierżawy na okres nie przekraczający 3-ch miesięcy.

5. W każdym przypadku okres dzierżawy winien wygasać z końcem roku kalendarzowego.

6. Z chwilą powrotu sprzętu do bazy przedsiębiorstwa macierzystego po wygaśnięciu umowy dzierżawy, stan techniczny sprzętu stwierdza się protokółem zdawczo-odbiorczym.

§ 9. Zabrania się odstępowania dzierżawionego sprzętu na rzecz innego przedsiębiorstwa.

§ 10. 1. Jeżeli po upływie okresu dzierżawy, sprzęt jest nadal niezbędnie potrzebny przedsiębiorstwu dzierżawiącemu, wówczas przedsiębiorstwo dzierżawiące sprzęt wystąpi do władzy nadrzędnej przedsiębiorstwa macierzystego o nieodpłatne przekazanie sprzętu w myśl uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1945 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800).

2. Wniosek o przekazanie należy złożyć na czternaście dni przed upływem okresu dzierżawy, ażeby decyzja władzy nadrzędnej strony przekazującej sprzęt mogła nastąpić w okresie dzierżawy.

III. Przepisy końcowe.

§ 11. Centralne Zarządy Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli uchylą przepisy wewnętrzne sprzeczne z postanowieniami niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 10 maja 1952 r.

Minister w/z **A. Wolski**

108.

ZARZĄDZENIE Nr 106

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 27 maja 1952 r.

w sprawie przyspieszonej sprawozdawczości inwestycyjnej z realizacji P.I.-52 r.

(L. dz. DX/5/3184/52)

W związku z koniecznością prowadzenia ścisłej kontroli przebiegu realizacji inwestycji budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwestorzy objęci Cz. 21 Planu Inwestycyjnego na rok 1952 poza miesięczną i kwartalną sprawozdawczością inwestycyjną, wprowadzoną zarządzeniem Nr 13 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31.I.1952 r. w sprawie sprawozdawczości inwestycyjnej na rok 1952, obowiązani są prowadzić dodatkową przyśpieszoną sprawozdawczość z przebiegu realizacji ważniejszych inwestycji budowlanych, zgodnie z instrukcją, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 2. Departament Inwestycji ustali tytuły inwestycyjne w zakresie których obowiązuje inwestorów bezpośrednich i naczelnych sprawozdawczość przyśpieszona.

§ 8. Nadzór nad prawidłowym przebiegiem sprawozdawczości przyśpieszonej wykonują dyrektorzy jednostek, będących inwestorami bezpośrednimi i naczelnymi.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 czerwca 1952 r. Równocześnie traci moc obowiązującą Zarządzenie Nr 59 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 5.VI.51 r. w sprawie przyśpieszonej sprawozdawczości inwestycyjnej na rok 1951 (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 7, poz. 65).

Minister: **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Nr 106 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Zatwierdzono przez G.U.S. dnia 21 maja 1952 za Nr 27.

INSTRUKCJA

w sprawie przyspieszonej sprawozdawczości inwestycyjnej z realizacji P.I.-52.

1. Inwestorzy bezpośredni zobowiązani zgodnie z postanowieniem § 2 zarządzenia do opracowania sprawozdawczości przyspieszonej przekazują inwestorom naczelnym następujące dane w drodze bezpośredniej, telefonicznej lub telegraficznej:
   1) nr tytułu inwestycyjnego, nadany przez inwestora centralnego;
   2) zwiększenie (+) lub zmniejszenie (—) limitu w stosunku do limitu pierwotnego o kwotę tys. zł. „(+)” lub tys. zł. „(—)”. Przy obliczaniu zwiększeń lub zmniejszeń limitu, jako limit pierwotny i dla sprawozdawczości wyjściowy, przyjąć należy limit w/g ostatecznego, zatwierdzonego Planu Inwestycyjnego na rok 1952 zmniejszony o oszczędność etapu projektowania i realizacji (limit aktualny).
   Ewentualne zmiany podawać należy w sumie łącznej (saldo wynikające z różnicy między zwiększeniami i zmniejszeniami) w stosunku do limitu wyjściowego. Niedopuszczalne jest podawanie w drodze telegraficznej lub telefonicznej pełnej kwoty limitu P.I.-52 r. na poszczególnych tytułach inwestycyjnych, brzmienia tytułu inwestycyjnego, jak również innych danych liczbowych poza objętymi sprawozdawczością przyspieszoną.
   3) wskaźnik realizacji, wynikający z obliczenia: przerób w tys. zł x 100 dzielony przez limit aktualny w tys. zł.
   Wskaźnik realizacji należy podawać z dokładnością do jednego znaku po przecinku.
   Pod pojęciem przerobu rozumieć należy faktyczną wartość robót wykonywanych zarówno systemem zleconym jak i gospodarczym od początku realizacji Planu Inwestycyjnego na rok 1952, wyrażającą się sumaryczną wartością złożonych przez wykonawców r-ków po potrąceniu oszczędności etapu realizacji plus określone szacunkowo nakłady na fizycznie wykonane roboty w okresie od ostatniego rachunku do dnia sprawozdawczego.
2. Inwestorzy naczelni na podstawie otrzymanych danych od inwestorów bezpośrednich sporządzają zbiorcze zestawienia w/g załączonego wzoru w układzie poszczególnych tytułów inwestycyjnych, uzupełniając wykaz kwotami przerobu w tys. zł.

$$\text{kwota przerobu} = \frac{\text{limit x wskaźnik}}{100}$$

3. Ustala się następujące terminy składania sprawozdań:
   1) inwestorzy bezpośredni obowiązani są przekazywać inwestorowi naczelnemu dane wymienione w ust. 1 dnia 16-go w/g stanu na dzień 15-go każdego miesiąca;
   2) inwestorzy naczelni obowiązani są składać w Departamencie Inwestycji zestawienia zbiorcze w/g załączonego formularza dnia 18-go każdego miesiąca
   3) o ile wymienione terminy przypadną na dni wolne od pracy ulegają one automatycznemu przesunięciu na dzień następny.

4. Inwestorzy naczelni wydadzą w terminie do dnia 3 czerwca 1952 r. odpowiednie polecenia, w których m.in. obowiązani są ustalić sposób przekazywania danych przez inwestora bezpośredniego inwestorowi naczelnemu.

5. Pierwsze sprawozdania ze stanu przebiegu realizacji inwestycji w/g stanu na dzień 15 czerwca 1952 r powinny być złożone w Departamencie Inwestycji dnia 18 czerwca 1952 r.

Inwestor Naczelny

. . . .

Zatwierdzone przez G.U.S. dnia 21 maja 1952 za Nr 28.
Załącznik do instrukcji w sprawie przysp. sprawozd. inwest. z realizacji P.I.-52.

ZESTAWIENIE ZBIORCZE

L. p.	Inwestor bezpośredni	Nr wniosku nadany przez inw. centr.	Tytuł inwestycyjny	Stan na dzień			Uwagi
				limit w tys. zł	przerób w tys. zł	wskaźnik realizacji finans. 6 : 5 × 100	
1	2	3	4	5	6	7	8

109.

OKÓLNIK Nr 32

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 15 maja 1952 r.

w sprawie zakazu przyjmowania podarków.

(L. dz. GM/2/52)

W szeregu podległych mi jednostek organizacyjnych stwierdzono naruszenie przepisów o zakazie przyjmowania podarków i urządzania przyjęć w lokalach urzędowych.

W związku z tym, przypominam o obowiązku bezwzględnego przestrzegania postanowień:

a) okólnika Nr 11 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1948 r. w sprawie zbiórek na podarki i przyjęć koleżeńskich w urzędach, oraz
b) wydanego na tej podstawie pisma okólnego Ministerstwa Odbudowy z dnia 23 lipca 1948 r. L. dz. D.VI. WI/2131/48.

Minister: **R. Potrowski**

110.

OKÓLNIK Nr 33

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 15 maja 1952 r.

w sprawie stref płac w budownictwie.

(L. dz. DXIII/2592/52)

Wobec stwierdzenia szeregu uchybień w stosowaniu ustalonych stawek płac dla robotników budowlanych oraz konieczności utrzymania dyscypliny płac w zakresie obowiązującego podziału kraju na strefy (załącznik Nr 7 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie) przypomina się co następuje:

1. Niedopuszczalne jest stosowanie stawek płac nie odpowiadających zaszeregowaniu danej miejscowości do strefy płac określonej w załączniku Nr 7 do Układu Zbiorowego w Budownictwie.
   Odstępstwo od tej zasady będzie traktowane jako naruszenie obowiązujących przepisów prawnych.
2. Zgodnie z ust. 2 załącznika Nr 14 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie dopuszczalne jest stosowanie wyższej strefy płacy na budowie, zaszeregowanej do strefy niższej jedynie w odniesieniu do robotników delegowanych grupowo z budowy, na której obowiązywała wyższa strefa płac.
3. W przypadkach uzyskania z Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego upoważnienia do stosowania wyższej strefy płac na określonej budowie — decyzja taka nie może służyć za podstawę do objęcia nią innych budów, ani też obszaru administracyjnego, w którego granicach leży budowa o nabytym przywileju wyższej strefy płac.
4. Decyzja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — o zmianie strefy obowiązuje na danej budowie do chwili jej ukończenia.
   W związku z tym — dla uniknięcia nieporozumień na tle przepisów dotyczących umów o pracę, — należy przed ukończeniem budowy w ustalonych terminach wypowiedzieć robotnikom umowy o pracę i zaproponować nowe umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie.
5. Wnioski o zmianę strefy płac należy ograniczyć do przypadków wyjątkowych.

Minister: **R. Piotrowski**

111.

OKÓLNIK Nr 35

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 22 maja 1952 r.

w sprawie wyżywienia personelu internatów przy Technikach Budowlanych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. D.XIV/213/3/63/1829/52)

Celem ujednolicenia warunków pracy w szkolnictwie zawodowym podległym Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli w oparciu o wytyczne Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego z dnia 19.II.1952 r. L. dz. IV. Praw-978/52 i z dnia 29.III.1952 r. L. dz. IV.Praw-1337/52 w przedmiocie wyżywienia personelu internatów (burs) szkolnictwa zawodowego podległego C.U.S.Z., ustala się następujące tymczasowe zasady korzystania z wyżywienia przez personel internatów Techników Budowlanych, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

1. Z wyżywienia w internacie mogą korzystać poza wychowankami następujące osoby:
   a) kucharki,
   b) zaangażowane do pracy w kuchni pracownice kuchenne (pomoc kuch.),
   c) kierownicy internatów,
   d) wychowawcy internatów zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin,
   e) kierownicy stołówki,
   f) inni pracownicy internatów (sprzątaczki, praczki, portier, palacz itp.),
   g) pracownicy szkoły, przy której istnieje dany internat,
   h) członkowie rodzin pracowników internatów, zamieszkałych w budynkach internatu.
2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. a i b mogą korzystać z całodziennego wyżywienia w internacie bezpłatnie.

3. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. c, d i e mogą korzystać z całodziennego wyżywienia w internacie za opłatą 50% kosztów wyżywienia opłacanych przez uczniów tj. za opłatą 80 (osiemdziesiąt) złotych miesięcznie.

4. Pracownicy internatów, o których mowa w ust. 1 pkt. f, mogą korzystać z wyżywienia za pełną odpłatnością kosztów wyżywienia wpłacanych przez uczniów tj. za opłatą 160 (sto sześćdziesiąt) złotych miesięcznie.

5. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. g i h mogą korzystać z całodziennego wyżywienia w internacie za opłatą w wysokości 192 (sto dziewięćdziesiąt dwa) złote miesięcznie. Pełny koszt wyżywienia 160 złotych plus 20% tj. 32 złote na koszty administracyjne.

6. W przypadkach korzystania przez osoby uprawnione do wyżywienia w internacie tylko z częściowego wyżywienia, kalkulację kosztów takiego częściowego wyżywienia należy przeprowadzać na podstawie rzeczywistych kosztów wydawanych posiłków ,a zatym osoby wymienione w ust. 1 pkt. c, d i e płacą 50% rzeczywistych kosztów wydawanych posiłków, osoby wymienione w pkt. f płacą pełny rzeczywisty koszt tych posiłków, a osoby wymienione w pkt. g i h płacą pełny rzeczywisty koszt posiłków plus 20% na koszty administracyjne.

7. Koszty wyżywienia pracowników korzystających z całkowitego bezpłatnego wyżywienia (ust. 1 pkt. a i b) oraz różnicę między kosztem pełnego miesięcznego wyżywienia, a ryczałtem wpłaconym przez pracowników korzystających z całodziennego wyżywienia na ulgowych warunkach (ust. 1 pkt. c, d i e), jak również różnicę pomiędzy rzeczywistym kosztem wydawanych posiłków, a ryczałtem wpłacanym przez pracowników korzystających z częściowego wyżywienia na ulgowych warunkach (ust. 1 pkt. c, d, i e) należy pokrywać z budżetu internatów Rozdz. 53 § 12, poz. b).

8. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. i b mogą korzystać z wyżywienia w internacie pod warunkiem spożycia posiłków na miejscu .

9. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. c, d, f, g i h mogą korzystać z wyżywienia pod warunkiem spożycia posiłków wspólnie z młodzieżą, w ustalonych dla młodzieży godzinach spożycia posiłków, a ponadto osoby wymienione w ust. 1 pkt. g i h — pod warunkiem, że w danej miejscowości są możliwości otrzymania przez internat przydziałów żywności na te osoby, względnie pod warunkiem złożenia przez te osoby do dyspozycji kierownictwa stołówki internatu bonów żywnościowych oraz pod warunkiem, że wyżywienie większej ilości osób nie będzie w danym internacie stwarzać trudności w sprawnym wydawaniu posiłków wychowankom w godzinach przeznaczonych na posiłki.

10. Wszystkim wyżej wymienionym osobom, uprawnionym do korzystania z wyżywienia w internatach na zasadach określonych w niniejszym okólniku, nie przysługuje prawo do korzystania z wyżywienia w w okresie urlopu w okresie ferii letnich.

 Korzystanie z wyżywienia w okresie ferii świątecznych przysługuje uprawnionym jedynie w tym wypadku, jeśli stołówka przygotowuje posiłki dla młodzieży pozostałej w internacie.

11. Osobom uprawnionym do korzystania z wyżywienia w internatach nie przysługuje:

 a) ekwiwalent żywnościowy lub gotówkowy za niespożyte posiłki,

 b) zwrot wpłaconej gotówki (dotyczy korzystających z wyżywienia odpłatnie) z tytułu niewykorzystanych posiłków.

12. Osoby uprawnione do korzystania z wyżywienia w internacie na zasadach odpłatności obowiązane są wnosić ustaloną opłatę zgóry do dnia 5 każdego miesiąca. Wpływy z tego tytułu odprowadzać należy na rachunek środków socjalnych internatu.

13. Zasady określone niniejszym pismem należy stosować w internatach Techników Budowlanych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli od dnia 1 kwietnia 1952 r.

Minister w/z **A. Wolski**

112.

PISMO OKÓLNE Nr 56

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI
z dnia 9 maja 1952 r.

w sprawie zniesienia Komisji Architektoniczno-Budowlanych.

(L. dz. D.XII.1-1419/52)

W związku z uchwałą Nr 817 Prezydium Rządu z dnia 1.XII.1951 r. w sprawie zatwierdzania projektów urbanistycznych i architektonicznych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1481) oraz wobec wydania instrukcji Nr 4 z dnia 4 kwietnia 1952 r. w sprawie wojewódzkich komisji urbanistyczno-architektonicznych, Ministerstwo stwierdza, że z dniem powołania tychże Komisji zniesione zostały Wojewódzkie Komisje Architektoniczno-Budowlane.

Akta Komisji zniesionych, z całego okresu ich działania należy uporządkować i przechowywać w Wydziałach Budownictwa.

Dyrektor: **T. Puławski**

113.

PISMO OKÓLNE Nr 58

z dnia 13 maja 1952 r.

w sprawie oszczędności cegły.

(L. dz. D.VII/3/3056/52)

W uzupełnieniu pisma okólnego Nr 51 z dn. 23.IV.52 r. w sprawie stosowania niektórych materiałów budowlanych, Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli zawiadamia, iż ściany zewnętrzne grubości 2 cegieł, szczególnie w budynkach do 3 kondygnacji lub w 3-ch górnych kondygnacjach mogą być zastępowane przez ściany o grubości 1,5 cegły z płytami izolacyjnymi wg. poniżej podanego zestawienia.

Zamianę taką należy wykonywać w oparciu o Zarządzenie Min. Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19.I.52 r. w sprawie stosowania elementów lub materiałów zamiennych w budownictwie (Dz. U. M. B. M. i O. Nr 1, poz. 6).

W razie potrzeby w typowym budownictwie osiedlowym, można uzyskiwać od ZOR i stosować dokumentację opracowaną dla cieplejszych rejonów kraju ze ścianami o grubości 1,5 cegły.

Ministerstwo zaznacza, iż koszty ścian zamiennych podanych niżej — są na podstawie wstępnych obliczeń — o kilka % niższe od murów z cegły pełnej o grubości 2 cegieł.

Ściany zewnętrzne zastępujące pod względem cieplnym ścianę grubości 2 cegieł (51 cm) z cegły pełnej dwustronnym tynkiem — współczynnik przenikania ciepła Kcal/m h° c — 0,90.

A. — ściana z cegły ceramicznej o grubości 1,5 cegły z izolacją od zewnątrz z płyt wiórkowo-cementowych o ciężarze objętościowym 600 kg/m³, o grubości 5 cm z dwustronnym tynkiem, współczynnik przenikania ciepła wynosi: K = 0,83, natomiast przy grubości płyt wiórkowo-cementowych grubości 3 cm, K = 0,94.

B. — ściana, j.w z izolacją od wewnątrz z płyt trzcinowych grubości 3,5 cm z dwustronnym tynkiem — współczynnik przenikania ciepła K = 0,76, przy grubości płyt 2,5 cm; K = 0,87.

C. — Mur z cegły sylikatowej autoklawizowanej grubości 2 cegieł (51 cm.) z ociepleniem od wewnątrz płytami pilśniowymi porowatymi (miękkimi) grubości 12,5 m/m o ciężarze objętościowym 230 kg/m³, z tynkiem jednostronnym wewnętrznym, współczynnik przenikania ciepła K = 0,88; przy ciężarze objętościowym płyt 300 kg/m³; K = 0,93.

D. — Mur z cegły sylikatowej, j.w. grubości 1,5 cegły z izolacją z płyt pilśniowych porowatych grubości 12,5 m/m, o ciężarze objętościowym 230 kg/m³, z tynkiem dwustronnym — współczynnik przenikania ciepła K = 1,01.

p.o. Dyrektor Departamentu: **M. Ossowiecki**

114.

PISMO OKÓLNE Nr 59 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 23 maja 1952 r.

w sprawie wyceny kosztorysów.

(L. dz. D.VII/6/2692/52)

W związku z zapytaniami z terenu odnośnie zmian w Katalogu Norm i Cen Jednostkowych w budownictwie, Ministerstwo wyjaśnia, że:

1. Zmiany w Katalogu Norm i Cen Jednostkowych w budownictwie wprowadzone zarządzeniem Ministra Budownictwa Nr 54 z dnia 2 kwietnia 1952 r. (Dz. U. B. M. i O. Nr 6) powodują obniżkę kosztów wykonania robót co jest jednym z zadań oszczędnościowych nałożonych na budownictwo w zakresie wykonawstwa robót budowlano-montażowych.
2. Nowowprowadzone stawki płac w Katalogu Norm i Cen Jednostkowych służą do rozliczeń z robotnikami za wykonane przez nich roboty.
3. W zakresie sporządzania i wyceny kosztorysów w Biurach Projektowych obowiązuje w dalszym ciągu Cennik Robót Budowlanych i Instalacyjnych na rok 1950 (Wyd. Min. Bud. Nr 42) zawierający ceny robocizny oparte na Katalogu Norm i Cen Jednostkowych w budownictwie z 1950 r. (Wyd. Min. Bud. Nr 38).
4. Obniżka kosztów budowy jest realizowana przez zastosowanie wskaźników obniżki kosztów zgodnie z zarządzeniem Ministra Budownictwa Nr 59 z dnia 8 kwietnia 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. Miast i Os. Nr 7, poz. 71).

p.o. Dyrektor Departamentu: **M. Ossowiecki**

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw R. P. ogłoszono:

W Nr 21 z 5.V.52 poz. 133 ustawę dewizową z 28.III.52;
poz. 134 ustawę karną dewizową z 28.III.52 ;
poz. 135 rozporządzenie Rady Ministrów z 12.IV.52 w sprawie warunków przyjmowania do pracy w celu przyuczenia do zawodu młodocianych, którzy ukończyli 14 lat życia a nie przekroczyli 16 lat życia;
poz. 136 rozporządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 16. IV.52 w sprawie uznania norm ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny za obowiązujące oraz częściowej zmiany rozporządzenia z 26.II 51 r. w sprawie uznania norm ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny za obowiązujące;
poz. 137 rozporządzenie Ministra Finansów z 15.IV.52 w sprawie wykonania ustawy dewizowej;
poz. 141 oświadczenie rządowe z dn. 8.IV.52 w sprawie ratyfikacji przez szereg państw konwencji (Nr 62) dotyczącej bepieczeństwa w przemyśle budowlanym.
W Nr 23 z 13.V.52 poz. 147 dekret z 24.IV.52 o zmianie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli;
poz. 148 rozporządzenie Rady Ministrów z 26.IV.52 r. w sprawie zmiany granic powiatów w wojew. lubelskim i warszawskim;
poz. 149 rozporządzenie Rady Ministrów z 26.IV.52 w sprawie zmiany granic powiatów w wojew. warszawskim i łódzkim.;
poz. 151 rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z 3.V.52 w sprawie składu organizacji i trybu postępowania odwoławczych komisji wywłaszczeniowych.
W Nr 24 z 17.V.52 poz. 162 dekret z 24.IV.52 o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej;
poz. 163 rozporządzenie Rady Ministrów z 26.IV.52 w sprawie organizacji aspirantury naukowej;
poz. 164 rozporz. Rady Ministrów z 26.IV.52 w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych;
poz. 165 z 26.IV.52 w sprawie państwowego zasobu archiwalnego;
poz. 166 rozporządzenie Ministra Finansów z 23.IV.52 zmieniające rozporządzenie z 12.V.51r . w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatkach terenowych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-33 z 26.IV.52 poz. 477 uchwałę Nr 271 Rady Ministrów z 5.IV.52 w sprawie ustalenia wykazu szkół wyższych, których absolwenci podlegają w r. 1952 przepisom ustawy o planowym zatrudnieniu;
poz. 478 uchwałę Nr 272 Rady Ministrów z 5.IV.52 w sprawie zmiany tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego;
poz. 479 uchwałę Nr 280 Rady Ministrów z 5.IV.52 zmieniającą uchwałę w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Poczt i Telegrafów;
poz. 480 uchwałę Nr 256 Rady Ministrów z 22.IV.52 w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego;
poz. 481 uchwałę Nr 257 Rady Ministrów z 22.IV.52 w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Handlu Wewnętrznego;
poz. 483 uchwałę Nr 292 Prezydium Rządu z 12.IV.52 w sprawie zwiększenia dyscypliny płac oraz polepszenia jakości robót w wykonawstwie budowlano-montażowym .
W Nr A-34 z 30. IV.52 poz. 490 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 11.IV.52 w sprawie powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych oraz organizacjach spółdzielczych;
poz. 491 zarządzenie Ministra Finansów z 21.III.52 w sprawie przejęcia przez Bank Gospodarstwa Krajowego niektórych agend oraz aktywów i pasywów od Banku Inwestcyjnego;
poz. 493 zarządzenie Ministra Finansów z 11.IV.52 w sprawie zwolnienia niektórych podań, świadectw i pism od opłaty skarbowej;
poz. 498 zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z 4.IV.52 w sprawie powołania Głównej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej.
W Nr A-35 z 7.V.52 poz. 510 uchwałę Nr 261 Rady Ministrów z 5.IV.52 o zmianie Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych;
poz. 512 uchwałę Nr 295 z 12.IV.52 w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Kultury i Sztuki;
poz. 513 uchwała Nr 124 z 8.III.52 w sprawie utworzenia wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych;
poz. 514 Zarządzenie Nr 44 Prezesa Rady Ministrów z 18. II.52 w sprawie ustalenia średnich szkół zawodowych II stopnia, których absolwenci podlegają przepisom ustawy o planowym zatrudnieniu absolwentów szkół;
poz. 515 zarządzenie Nr 83 Prezesa Rady Ministrów z 24. IV.52 w sprawie praktyk zawodowych wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych;
poz. 521 zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z 11. IV.52 w sprawie przemianowania katedr na Politechnice Warszawskiej;
poz. 522 zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z 12. IV.52 w sprawie utworzenia katedr na wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej;
poz. 523 zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 18.III. 52 r. w sprawie zaszeregowania osób, które pobierają lub pobierały uposażenie emerytalne z funduszów samorządowych, do odpowiednich grup uposażenia;
poz. 525 okólnik Nr 69 Prezesa Rady Ministrów z 4.IV.52 w sprawie organizacji akcji socjalnej dla pracowników państwowych.
W Nr A-37 z 10.V.52 poz. 542 uchwałę Nr 344 z 3.V.52 w sprawie wprowadzenia jednolitych norm i stawek akordowych dla robotników zatrudnionych przy pracach załadunkowych i wyładunkowych;
poz. 543 zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z 25.IV.52 w sprawie trybu udzielania inwestorom przejściowych kredytów krótkoterminowych przez banki specjalne.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 85
z dn. 7.V.52 L. dz D.VII/1/52 w sprawie zapobieżenia przestojom w przypadkach braku cegły.

Zarządzenie Ministra Nr 89
z dn. 12.V.52 L. dz. D.I/1/2807/52 w sprawie terminów sporządzania planów techniczno-produkcyjno-finansowych na r. 1952 budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.

Zarządzenie Ministrów Rolnictwa i Budownictwa Miast i Osiedli
z dn. 9.V.52 r. znak BW/II/5/3/52 w sprawie kosztów nadzoru dokumentacji i odbioru robót przy odbudowie zagród osiedleńczych.

Zarządzenie Ministra Nr 91
z dn. 14.V.52 L. dz. D.V/1/52 w sprawie branżowego planu kont na r. 1952 dla przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

Zarządzenie Ministra Nr 92
z dn. 16.V. L. dz. D.I/1/2698/52 w sprawie zasad opracowania planu finansowo-gospodarczego dla Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych na r. 1952.

Zarządzenie Ministra Nr 95
z dn. 16.V.52 L. dz. D.I/1/2365/52 w sprawie zasad opracowania planu obrotu towarowego na r. 1952 przez Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

Zarządzenie Ministra Nr 96
z dn. 21.V.52 L .dz. DI/3095/52 w sprawie wprowadzenia nowej metody planowania kwartalno-miesięcznego.

Zarządzenie Ministra Nr 98
z dn. 21.V.52 L. dz. DX/2/2952/52 w sprawie przyspieszenia wykonania inwestycji.

Zarządzenie Ministra Nr 100
z dn. 21.V.52 L. dz. DI/1/1502/52 w sprawie instrukcji do opracowania planu techniczno-przemysłowego dla przedsiębiorstw Remontowych Budownictwa Miejskiego.

Zarządzenie Ministra Nr 102
z dn. 21.V.52 L. dz. DI/1/2129/52 w sprawie instrukcji do sporządzania planu handlowo-finansowego w obrocie towarowym dla Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego Warszawa na r. 1952.

Zarządzenie Ministra Nr 103
z dn. 21.V. 52 L. dz. DI/1/2822/52 w sprawie instrukcji do sporządzania planu transportu dla Zakładów Transportowych Budownictwa Miejskiego Warszawa.

Zarządzenie Ministra Nr 105
z dn. 23.V. 52 L. dz. GM/1/5508/52 w sprawie udziału przedsiębiorstw budowlanych Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w pracach przygotowanych do Zlotu Młodzieży w Warszawie.

Okólnik Ministra Nr 34
z dn. 21.V.52 L. dz. GM/1/5335/52 w sprawie zjazdu Pol. Zw. Inż. i Techn. Budown. w Poznaniu.

Pismo okólne Nr 53
z dn. 30.IV.52 L. dz. CCZ/61/17141/52 w sprawie rozszerzenia obowiązku świadczenia usług transportowych na niektóre cele ogólnogospodarcze.

Pisma okólne Nr 55
z dn. 7.V.52 L. dz. DX/5/2715/52 w sprawie obowiązku uzgodnienia przez inwestorów Cz. 15 Pol. Inw. 1951 zapisów księgowych w zakresie finansowania inwestycji z bankami finansującymi inwestycje.

Pismo okólne Nr 57
z dn. 12.V.52 L. dz. CZ Półn./DO/32/1/52 w sprawie ustalenia zakresu uprawnień zastępców dyrektorów.

Akty te rozesłane zostały w odbitkach sporządzonych na powielaczu.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli, prenumerata roczna — 18 zł., półroczna — 10 zł. 50 gr. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 21, dział 5, rozdział 24 § 3 wpływy z wydawnictw.—

Cena 2 zł. 35 gr.

Drukarnia Akcydensowa, W-wa. 4000. Zam. 1655 z dn. 4.VI.52. Podpisano do druku 19.VI.52. Druk. ukończono 22.VI.52. Obj. 1½ ark. druk. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 3-B-18889.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.